

N:o 58.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 22 april 1898.
 — — — — Andra Kammaren den 23 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckta motioner angående ändring af 17 kap. 3 § rättegångsbalken i syfte att erhålla strängare straffbestämmelser för vittnen, som utan laga förfall från rätten uteblifva.

(Lagutskottets utlåtande n:o 34.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag hafva enskilde motionärer väckt förslag om införande af strängare straffbestämmelser för vittnen, som utan laga förfall från rätten uteblifva.

Riksdagen delar den uppfattning, som ligger till grund för nämnda framställning. Det nu stadgade ansvaret för vittnes förfallolösa utevaro från rätten är nemligen allt för ringa för att kunna förmå tredskande vittne till inställelse och kan ej anses stå i rimligt förhållande till de olägenheter och kostnader, som i följd af vittnets utevaro kunna för parterna uppkomma.

Riksdagen kan likvisst ej anse lämpligt, att skärpning af berörda ansvarsbestämmelser ensamt för sig åvägbringas; utan bör densamma, enligt Riksdagens mening, vidtagas endast i samband med åtskilliga andra förändringar af gällande lagbestämmelser angående vittnesbevis-

nings förebringande, i syfte att förebygga allt för stora olägenheter af vittnespligtens fullgörande.

Uti det förslag till lag angående bevisning inför rätta, som af Eders Kongl. Maj:t förelades sistlidet års Riksdag till antagande, funnos i 25 och 28 §§ åskilliga bestämmelser i berörda hänseenden meddelade, hvilka synas Riksdagen förtjena att tagas under förnyadt öfvervägande i sammanhang med frågan om skärpt ansvar för vittnes utevaro.

Sålunda torde det vara lämpligt, att bestämmelser införas derom, att föreläggande, hvarigenom vittne, som uteblifvit, vid vite ålägges inställelse, skall vittnet delgifvas, samt att vittne, hvars hörande påkallas vid annan rätt än den underrätt, inom hvars domvärjo vittnet har sitt hemvist, skall vara berättigadt att under vissa förhållanden bekomma förskott å vittnesersättningen.

Likaså synes vittne böra tillerkännas rätt att anföra besvär öfver beslut, hvarigenom vittnet ådömts att utgifva böter eller viten för underlåtenhet att iakttaga inställelse, hvarjemte, i analogi med hvad angående ansvar för svarandes uteblifvande finnes stadgadt, torde böra bestämmas, att böter, som ådömts vittne för utevaro, skola gå åter, derest vittnet visar, att laga förfall varit för handen, men att vittnet ej kunnat rätten det kungöra.

Under åberopande af hvad ofvan anförts får Riksdagen alltså an hålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till skärpta ansvarsbestämmelser för vittnes utevaro från rätten.

Stockholm den 23 april 1898.

Med undersätlig vördnad.
